

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 20.

20de mai 1900.

26de aarg.

© torn.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. W a n g s n e s, Story City, Iowa.

Enges og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 69.

Den forlorne søn.

”Menneskens søn er kommen for at søge og frelse det fortabte” (Luk. 19, 10).

Fortællingen om den tabte søn bør vi lære rigtig vel. Den har glædet mange, mange syndere. Den har trøstet mange dybt bedrøvede. Den har loftet tilbage til faderhuset mangen fortabt søn og datter.

Alt vi har en saadan fader i himmelen, med et saadant hjerte til fortabte syndere, som vi kan se af denne fortælling, det havde aldrig noget menneske vist, dersom ikke Jesus havde lært os det. Men han viste det. Thi det var derfor han kom til verden og blev vor broder, forat han kunde forlige Gud med os syndere. Og hvor vel han har udrettet det, kan vi lære af denne vidunderlige fortælling. Hvem er denne forlorne søn? Ethvert menneske, som i sit hjerte har vendt sig bort fra Gud, er en saadan forlorne søn. De behøver ikke alle at være stygge mennesker. En del af dem er vistnok ogsaa stygge i menneskers øine; de lever i synd og last. Af det, som fortælles om denne forlorne søn i lignelsen, kan vi skjønne, at Jesus har tænkt paa saadanne.

Men ogsaa saadanne, som i menneskers øine er pene folk, er for Vorherre forlorne sønner, hvis de har forladt Gud i sit hjerte.

De tror, de skal faa det godt, naar de slipper bort fra Gud. Denne stakkars søn levede et lystigt liv og syntes vist, det gik godt. Men synden er en haard herre at tjene. Læg her merke til, hvordan det gik med den forlorne søn. Han satte oberstyr alt, han havde; og han begyndte at lide mangel. Han mistede freden i sit hjerte og fik en ond samvittighed. Hans syndelig gjorde ham ulykkelig. Han sank altid dybere. Han fik svinemast at leve paa. Saa gaar det altid i syndetjenesten. Den fører en dybere og dybere i synden og lasten.

Men denne søn havde haft en god fader og et godt hjem. Mindet derom havde ikke ganske forladt ham. Dette blev hans redning. Han gik i sig selv. Na, hvor stygt han havde handlet mod sin fader! Hvor elendigt han havde stædt det for sig selv! Dette er omvendelsens første stykke, anger over synder.

Men kunde han nu reddes? Jo, han vilde gaa hjem; bede sin fader om tilgivelse; bede om at faa være en daglønner hjemme.

Mindet om faderens godhed og kærlighed vakte denne tillid i den arme søns hjerte. Her har vi begyndende tro i en synders omvendelse. Den er afstøillet svag endnu. Han vovede ikke at haabe paa fuldt barnetaar. Saa langt kom han først, da han fik erfaring for faderens uendelige kærlighed.

Og nu kommer vi i lignelsen til det, som Frelseren egentlig vil lære os, faderens fulde tilgivelse. Da sønnen endnu var langt borte, saa faderen ham. Han havde nok ventet og ventet længe paa sønnen. Saaledes venter ogsaa Gud paa at syndere skal komme tilbage til ham. Ved sin Helligaand arbejder han paa synderen for at faa ham til at vende tilbage.

Hvordan tog faderen mod sønnen? Ja, det hører vi i lignelsen. Men lad os saa huse, at det er vor himmelske faders kærlighed, som vises os her. Saaledes tager han mod den syndere, som omvender sig til ham. Han straffer ikke — taler ikke et haardt ord; bare glæde og tilgivelse. En ny klædning faar synderen; Kristi retfærdighed. Ring paa fingeren; det er pant paa sønnetaar. Sto paa fødderne; dermed menes, at han nu ogsaa kunde vandre som et nyt menneske, som et Guds barn.

Hungrig var han kommen hjem. Men i faderhuset fik han rigelig mad og drikke. Nu var der glæde, fordi han, som havde været død, død i synden og lasten, var bleven levende; levende for sin fader og for sit hjem. Han var fortabt, men blev funden igjen.

Tænk, at en syndere kan berede Gud en saadan glæde ved at vende sig til ham.

Den ældre broder skal vi ikke sige meget om. Naar vi sammenligner ham med faderen, da maa vi sige: Na, hvor herligt det var for den fortabte søn, at ikke faderen havde samme slags hjerte, som broderen. Men det var denne broders sindelag fariseerne havde. Derfor knurrede de over, at Jesus tog imod syndere og viste dem kærlighed.

De, som kjenner sig selv, sin egen synd, de

vil glæde sig over, at Jesus tager imod syndere. Farisæerne vilde ogsaa have glædet sig derover, havde de kjendt sig selv ret. Thi det eneste haab ethvert menneske har om at blive frelst er det, at Jesus annammer syndere, og at vi har en fader, som tager imod forlorne sønner og døtre.

Den sidste lignelse i dette stykke af vor bibelhistorie indeholder samme herlige sandhed, nemlig, at menneskens søn er kommen for at søge og frelse det fortabte.

D. C. v. Hoffens barnehistorier.

Et skuffet haab. (Fortættelse.)

Men pludselig naaede en anden lyd hendes øre. Det var musik, milde, lokkende toner. Hendes lille blege, magte ansigt oplystes af en varm rødmme, saa glad blev hun. Hun reiste sig fra bænken og kastede bukten fra sig.

Hvor kom musikken fra? Det maatte hun se efter, og skjønt moderen havde forbudt hende at forlade gaarden, var det affæd med hende ubিজennem porten og ud paa gaden. Hun havde jo saa godt som været i bur hele vinteren, og det var saa morsomt at røre paa sig, og hun sprang saa fort og let, næsten som om hun fløj, henimod den vant, hvor tonerne kom fra.

Det varede ikke længe, før hun fik se en flot børn storme indigennem et portrum. Hun skyndte sig efter dem, og hvilket pragtfuldt syn viste sig ikke nu for hendes forbausede blik.

Der stod en mand, saa straalende og fin, at hun aldrig havde seet magen. Mange klæder havde han nok ikke, ikke stort flere end gudinden paa faderens maleri; det lille, han havde paa, lygte af purpur og guldb, og selv armene og benene glitrede som sølvskjel.

Ved siden af ham stod en dame og dreiede paa en lirekasse. Hun var klædt som et almindeligt menneske, skjønt hun nok skulde være fin, hun ogsaa. Men Else var vant til at se fine, nye klæder, og hun saa, at damens dragt høvsten var ny eller uden flekker.

Men hvad brød hun sig om damen! Det var den vidunderlige mand, som tiltrak sig hendes hele opmærksomhed.

"Er det en prins?" hviskede hun til en gut, som stod ved siden af hende. Der blev latter!

"En prins! Hun tror, at det er en prins."

"Er du fra maanen du, som er saa dum?" raabte børnene leende i munden paa herandre.

Der stod hun udpeget og udleet; men den glitrende manden nikkede venlig til hende. Han havde hørt, hvad der foregik og havde nok ikke noget imod at blive anset for en prins.

Denne venlighed gav Else mod til at blive staaende; desuden fik de andre børn noget andet at tænke paa; for nu bredte gjøgleren (andet var han ikke) sit teppe ud og begyndte at udføre de allermerkbarligste kunststykker.

Han lod en kaarde balancere paa næsen, slog kolbøtter, gik paa hænderne, kastede bold med fem metalkugler (guldbæler troede Else det var) o. s. v., og hele tiden dreiede hans tone paa lirekassen.

Betagen af forbauselse og fryd havde Else trængt sig frem i første række blandt tilskuerne. Hun stod der i sin lille simple, men nette dragt saa nydelig og finlemmet iblandt den øvrige gadeungdom. Hendes store, mørke øine straalte af liv og interesse. Aldrig havde hun seet noget saa vidunderligt før.

At hun selv tiltrak sig kunstnerparrets opmærksomhed, anede hun ikke; men det var dog tilfældet.

Da forestillingen var slut, og den temmelig tarbelige pengeindsamling var foretaget, meddelte manden med stor høitidelighed:

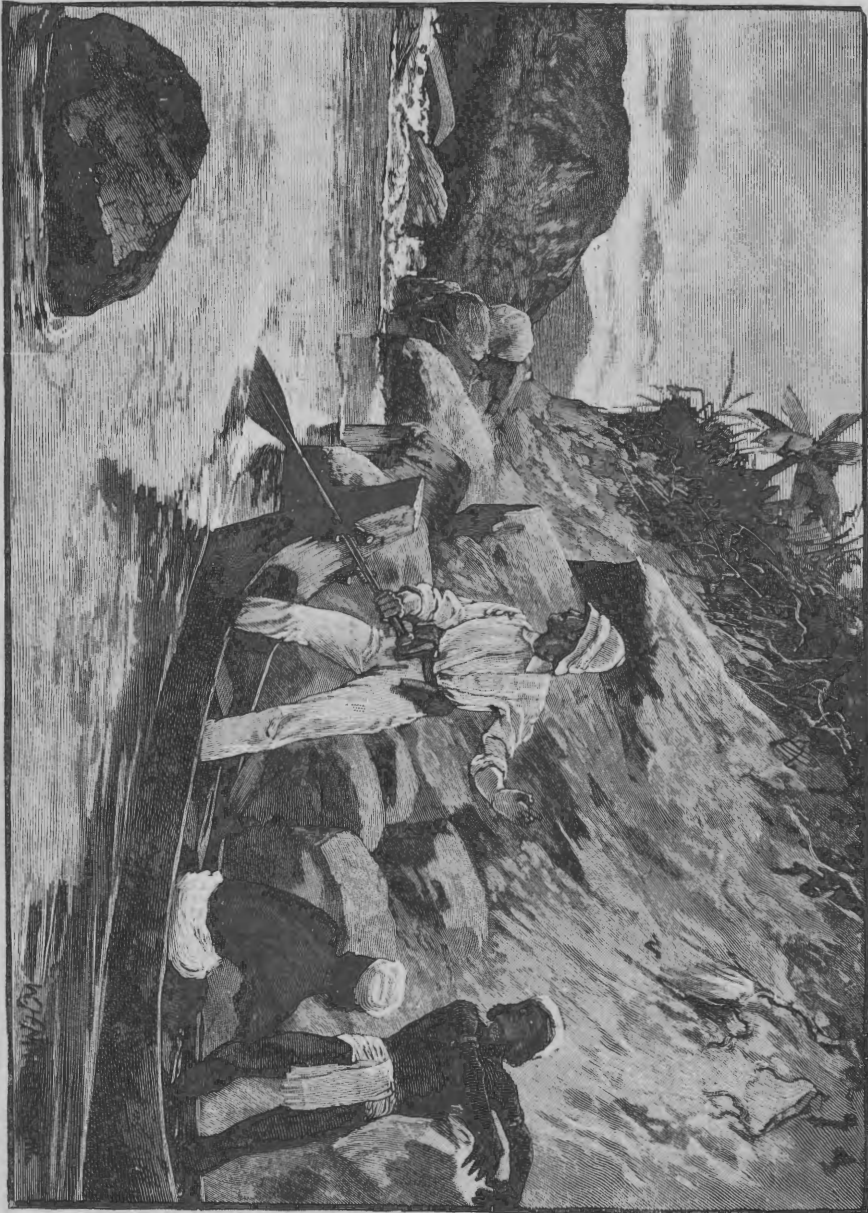
"Mit herrschaft! Forestillingen er schlut for idag."

Strigende og leende styrkede børnekoren iforveien ud paa gaden, men Else stod stille og saa paa, hvorledes manden rullede sit teppe sammen, trak paa sig en luvslidt fløielsjakke og tog lirekassen paa ryggen, mens han og hans tone talte dæmpet sammen paa et sprog, som Else ikke forstod et ord af, men som det just derfor var saa morsomt at høre paa.

Det var især tonen, som talte ivrig og syntes at ville overtale ham til noget, han ikke havde lyst til at gjøre; for han ryttede paa hovedet, som om han vægrede sig ved at samtykke i hendes forslag; men des ibrigere blev hun, og mens hun talte, saa hun paa Else, som nu ikke kunde undgaa at møde hendes blik.

Der var noget i det blik, som stræmte Else, men paa samme tid holdt hende fast med en underlig trolldomsragt. Hun trak sig baglænds ind i portrummet. Der vilde hun staa og lade de fremmede passere forbi for at faa se dem rigtig paa nært hold.

Europæere rejsende paa en af Afrikas Floder.

Staffels fugl!

Men de gik ikke forbi hende, de stansede og talte til hende.

"Hvad heber du, lille pige?" spurgte manden venlig med en udenlandsk udtale af ordene og klappede hende paa kinden.

"Else Lind", svarede hun og nede.

Han lod sin haand glide fra kinden ned paa hendes skulder, derpaa kjennte han sagte og varsomt paa hendes arm, saa opmærksomt paa hendes haand, greb hende saa med begge hænder om livet og løfte hende høit op i luften.

"Meget let! meget let!" sagde han leende.

"Vil du lære at flyve? være liben fugl, liben sommerfugl med smaa blanke gulbvinger?"

Om hun vilde! Hun skjald af henrykkelse og slog sine arme om hans hals.

"Faar jeg det!"

"Ja, ja!"

"Tak, tak! aa, hvor morsomt!"

Han satte hende ned igjen og talte med sin kone. De nikkede til hverandre og syntes nu at være ganske enige.

Konen, fru Rätchen skal vi kalde hende, for det hed hun, — tog af sig et skidbent, rødbrudet sjal, som hun hastig svøbte Else ind i og trak ned over hendes ansigt; derpaa løfte hun hende op paa armen.

"Nei, nei, lad mig gaa!" bad Else ængstelig; sjaltet reb hende i ansigtet og lugtede saa stngt.

"Hys!" sagde fru Rätchen strengt, "ti stille og vær lydlig, ellers faar du aldrig gulbvinger."

Det var en grund, der virkede; Else taug og svælgede taarerne.

Da hun atter blev befriet fra sit ubehagelige hylster, fandt hun sig i et libet mørkt og uhyggeligt kammer.

Saaban havde hun ikke tænkt sig den verden, hvor hun skulde faa gulbvinger, og hvor den fine herre boede. Hun blev angst.

"Jeg vil hjem til papa og mama", sagde hun.

"Ja, ja, naar gulbvingerne bliver færdbige, saa kan du faa flyve til papa og mama", sagde manden — hr. Donio — leende.

Han gik ind i et libet aflukke og klæbte sig om. Da han kom ud, som et almindeligt menneske, ikke en smule finere end hendes egen papa om søndagene, snarere det modsatte.

"Lad mig faa gulbvingerne straks!" bad Else med taarer i øinene.

"Haa, haa, — ikke saa utaalmodig! Være at flyve først! Stræk dine arme ud, saaledes",

han stillede sig foran hende og viste, hvorledes hun skulde gjøre. "Vingerne maa vokse, det ikke gaa straks."

Dette var begyndelsen til en mængde øvelser, hvorunder han strakte og høiede hendes smaa lemmer.

"Nu er jeg træt", erklærede Else endelig pustende og lod armene synke; men det hjalp ikke. Saa snart kunde hun ikke faa slutte. Færdbig maatte man være, om man vilde lære at flyve, og det vilde hun jo faa gjerne; men det var ikke let at holde mobet oppe; taarerne kom hende i øinene, og hendes læber dirrede.

Imidlertid havde fru Rätchen haft meget at stille med; hun havde pakket ned klæder i en vadsæk, talt penge og gaaet ud og ind. Endelig satte hun frem paa bordet kold mad, knibe og gasler, en flaske og et par glas.

Da sit Else endelig lod til at holde op med de trættende øvelser.

Det var vistnok tidligere paa eftermiddagen, end hun pleiede at faa sin aftenmad, men hun var bleven sulten; og da hun nu sit god mad, spiste hun sig baade mæt og modig. Det var jo allerede som et eventyr, at hun var alene ude blandt fremmede mennesker og hørte et fremmed sprog, og alligevel vidste hun jo saa godt, at hendes papa og mama ikke var langt borte, og derfor følte hun sig igjen tryk og glad. Voksede vingerne for langsomt, saa kunde hun let springe hjem, tænkte hun.

(Fortf.)

Kast ikke sten; den kommer igjen.

To gutter stod og sigtede paa en spurv, som hopped bort over marken; i det samme kom faberen gaende. "Kast ikke sten, gutter", ropte han; "den kommer igjen." "Hvorledes kan stenen komme igjen?" sagde den ene gutten. "Nu skal jeg fortælle eder noget", sagde faberen. "Er det sandt?" spurgte gutterne. "Ja, det er sandt. For femti aar siden var jeg en gut ligesom I. Jeg var slikt til at kaste sten; jeg havde ingen kamerater at lege med. En dag skulde jeg bort og arbejde for to gamle folk. De var saa snilde baade mod mennesker og dyr, de to. De havde svalere under hvert eneste tagrøst, og syv aar paa rad var der kommet en fugl,

straks vinteren var over, og havde bygget rebet sit paa samme sted og ruget ungerne sine ud der. De gamle var svært glade, naar den kom, og den var netop kommen den dag, jeg var ude og arbejded hos dem. Fuglen likte sig ogsaa, det var greit at se. Den sprang og hopped og saa sig omkring og var glad, forbi den var kommen hjem igjen. Men jeg syntes, det skulde være morsomt at se, om jeg kunde træffe den. Jeg kunde vist ikke, det var jo saa langt borte; men det skulde være moro at prøve. Den sad paa en stolpe tæt ved rebet og saa paa mig. Den var ganske tryk. Men jeg sigted sikkert og traf den lige i hovedet, saa den faldt dødt ned.

Det var sandt, hvad jeg siger: stenen kom tilbage. For da jeg saa fuglen falde, gjorde det mig saa ondt, som om det var mig, som havde faaet stenen. Jeg holdt mig hele dagen saa langt væk fra rebet, som jeg kunde; men jeg hørte, hvorledes magen sløi rundt og rundt omkring den døde fugl og pib. Det skar mig i hjertet.

De to gamle sagde ingenting; men jeg vidste, at de sørgede over fuglen. Jeg kunde aldrig se dem rigtig i øinene mere. Være jeg havde fortalt dem, hvor lei jeg var!

Nu er de døde for mange aar siden; men jeg kan aldrig glemme det. Det er, som stenen sidder i mig — i min samvittighed, skjønner I? Sansetagen og vaslen.

Mons kunde mange ting. Han kunde læse, han kunde regne, han kunde gaa erender nok saa langt. Han kunde gaa baade til prestens og til landhandleren og til lensmanden. Men han kunde aldrig mindes noenting. Naar han kom til prestegrunden, saa vidste han slet ikke, hvad det var, han skulde sige til prestens, og saa maatte han hjem igjen, og saa fik han en sansetage til niste paa veien, og saa mindes han det den gangen. Han fik mange sansetager, Mons. En dag stod han ude paa tunet og legte sig med hønse, mens de andre sad oppe i stuen og spiste varme vasler. De havde nok banket paa ruben til ham; men han sansed slet ikke paa, at det var middagstid, og saa sagde hans fader, at nu skulde de bare lade ham staa. Da han endelig kom op, saa var fadet tomt. Men hans fader sagde: "Tænk, Monå! vi har slet ikke sanset, at du skulde have vasler." Og det havde Mons godt af, og vaslerne havde han ikke ondt af heller; for han fik ingen. Men saa slap han sansetager den dagen.

Per i hatten.

Det er om veslegut, at visen laget er! og visen den er stut; men stuttere var Per. En dag, da faren sov En rigtig deilig lur, saa tog han uden lob sin papas store ur og papas hat og stoffen og lubbed ud paa traakten. Der mødte han en fjerre; den ropte: "Hat lad være! Lad være, hat! jeg ser, du løber bort med Per."

En bankelmobig soldat had en kristelig mand om undervisning. For at gjøre nogen nytte tjente denne ham her. Engang fortalte soldaten om en slet bog, han havde. Da hør hans lærer ham en bibel og sagde: "Denne lærer os veien til salighed, læs den og fremforalt det tredje kapitel i Johannes-ebangeliet."

Først vilde soldaten ikke tage imod gaven; thi han mente i sin ubidenshed, at denne bog var kun for presterne. Endelig tog han den og gif iveri med at læse hint kapitel. Dets indhold blev ham saa vigtig, at han inden tre dage lærte det udenad og skyndte sig til sin lærer med det spørgsmaal, om det da var sandt alt dette. Det svar, han fik, bragte ham til at læse endnu ivrigere i Guds ord. Saa kom han til lignelsen om den fortabte søn (Luk. 15), i hvem han saa et billede af sig selv. Han op-søgte sin trofaste lærer, faldt ham om halsen og sagde: "Jeg vil ogsaa staa op og gaa til min fader." "Og jeg vil følge med dig", svarede denne og bad med ham til Herren i barnlig enfold og med oprigtigt hjerte.

Fra nu af vandrede soldaten i Kristi fodspor og søgte at blive sine kamerater et eksempel paa kristelig fromhed. Vel blev han af enkelte spottet og forfulgt; men han bar alt med taalmodighed. Naar han havde en ledig stund, læste han i sin bibel, som han altid havde hos sig. Hans fromme vand og gudsfrugt tiltraf sig hans foresattes opmærksomhed. De lob ham uforstyrret granske Guds ord og bekyttede ham ogsaa mod hans kameraters letsinbigheid.

Gille-Marie og Leo.

Den stakkels Marie vandrede med sin kurv hen igennem den store gade og bødte sig atter og atter for at samle op filler og gammelt papir. Det var i New-York, Amerikas største by.

Det var ikke første gang hun forsøgte dette arbejde; hun havde allerede længe drevet paa med det og var kjendt rundt omkring i gaderne under navnet „Gille-Marie“. Hendes forældre var døde for lang tid siden, og hun boede hos en gammel bedstemor, som søgte at skaffe brød til sig og den lille pige ved stritning; men hvis ikke Marie havde samlet filler, vilde de nok have maattet gaa tilfængs mangelstenen med sulten mave.

Marie var en flittig pige og havde et saadant blidt, venligt ansigt, at folk som regel syntes godt om hende. Men saa var det en stormfuld dag, at hun var paa hjemmeveien med fuld kurv. Hun havde netop bøiet om et hjørne, da nogle gutter raabte efter hende, at hun skulde stanse. Snart efter var de henne ved hende og stødte til kurven, saa papir og filler fløi til alle kanter.

Det var bidende koldt i den sure vind, og hun frøs sig paa fingrene, at hun tænkte at skynde sig hjem, da hun ikke havde faaet mere end halvparten af papiret op i kurven igjen.

Da kom Leo Brun gaaende. Han var en rigmands søn, og baade hans klædebragt og udseende forøvrigt viste dette. Han havde

netop dagen iforveien læst om en gut, som altid var rede til at yde sine medmennesker en hjælpende haand — en snild gut, som ikke bare tænkte paa sig selv, men syntes, det var morsomt at glæde andre. Leo kom til at huske paa den fortælling, han havde læst, da han saa Marie fare omkring efter sine filler og papirer. Og uden at betænke sig længe skyndte han sig hen og hjalp hende.

Marie takkede pent for hjælpen og vilde atter gaa hjemover; men hun var ikke kommen langt, før paany en af de usfikkelige gutter kom listende sig bag hende og stødte kurven overende.

Leo saa det. I første øieblik følte han en stor fristelse til at banke op den stygge gut, men han havde ikke lyst til at slaas og foretrak derfor atter at hjælpe Marie med at samle papirerne, og derpaa fulgte han hende et stykke paa hjemmeveien for at beskytte hende mod de onde gadegutter. Denne gang fik pigen gaa i fred helt til hjemmet, hvor den gamle bedstemor ængstelig havde ventet paa hende, da hun var bleven længere borte, end hun pleiede.

Da Leo gik hjemover hørte han nogen raabe efter sig. Det var hans bedstefar, som havde været vidne til alt sammen, og som havde glædet sig inderst i hjertet ved at se det ædle karaktertræk hos sin kjære gut. Han klappede kjærlig sin sønnesøn og roste ham for hans opførsel. Og Leo kunde glæde sig om hjertet om at springe hjem, lykkelig fordi han havde faaet lov til at gjøre noget godt.

Billedgaade.

n n n n

ilb

i

